

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: N. S., narozená dne X,
státní příslušník: X,
pobytem P.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-13367-13/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo žalobkyni odejmuto oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 zák. č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, v platném znění, s odkazem na § 10 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) zák. č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, neboť tato uvedla nepravdivé údaje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že v době jejího příjezdu do České republiky (velmi krátce po začátku ozbrojeného konfliktu) probíhal příjem žádostí za dramatických okolností a ztížených podmínek zejména s ohledem na vysoký počet žadatelů. Žádosti za žadatele vyplňovali dobrovolníci a často samotné úřední osoby. Tvrzení o podvádění v řízení žadatelkou správního orgánu je nepodložené obvinění. Žalobkyně popírá, že by kdy sama do tiskopisu o udělení víza uvedla u své osoby ukrajinskou státní příslušnost. Má za to, že tento tiskopis ani nebyl vyplněn její rukou, protože si pamatuje, že jí s vyplněním někdo pomáhal. Žalobkyně dříve v České republice pracovala na základě opakovaně uděleného dlouhodobého víza za tímto účelem. Je tedy registrována pod svým jménem a se svými biometrickými znaky již řadu let v informačních systémech veřejné správy jako Ruska. Žalobkyně si je této okolnosti velmi dobře vědoma, a proto by ji „podvádění“ v tvrzení o její státní příslušnosti ani nenapadlo. Cestovní pas s sebou při svém příjezdu v roce 2022 neměla, protože ve vízovém centru ve Lvově v té době žádala o udělení víza do ČR. Správní orgán potvrzuje, že žalobkyně je vedena jako ruská státní příslušnice v informačních systémech.
3. Současně podle žalobkyně napadené rozhodnutí je nezákonné i z toho důvodu, že je nedostatečně odůvodněné, neboť správní orgán v odůvodnění uvedl pouze některé jemu známé skutečnosti, a to pouze ty, které svědčily pro jeho tvrzení a závěr. Nebylo prokázáno, že by se žalobkyně dopustila jednání podle § 9 odst. 2 písm. b) zák. č. 221/2003 Sb. Chybný nebo nesprávný postup správního orgánu při udělení dočasné ochrany není mezi důvody pro její odejmutí v § 9 zák. č. 221/2003 Sb. uveden. správní orgán ve svém rozhodnutí mluví o nepravdivém prohlášení účastnice řízení v tiskopisu žádosti o udělení víza, aniž ho blíže specifikuje nebo odkáže na číslo listu spisu.
4. Pokud se jedná o tvrzené vyjádření žalobkyně ze dne 7. 9. 2023 o tom, že se k uvedenému řízení nechce vyjádřit, podle žalobkyně bylo vyústěním toho, že nechápala, jak by mohla chtít oklamat správní orgán, který ji má ve svých informačních systémech několik let zavedenou. Žalobkyně se již dříve na území České republiky zdržovala na základě zaměstnanecké karty. Po začátku ozbrojeného konfliktu na Ukrajině přicestovala neplánovaně na území České republiky a podala žádost o udělení zvláštního víza pro občany Ukrajiny, které bylo vyhověno. Cestovní pas žalobkyně byl v té době ve vízovém centru ve Lvově na Ukrajině, protože žalobkyně byla právě v té době žadatelkou o udělení zaměstnanecké karty. Manžel žalobkyně je státní příslušník Ukrajiny, žalobkynina dcera je státní příslušnice Ruské federace, jejíž aktuální místo pobytu je na Slovensku, kde studuje. Žalobkyně má trvalý pobyt na Ukrajině, konkrétně v Mukachevu. Žalobkyně je přesvědčena, že údaj ohledně ukrajinské státní příslušnosti musel do žádosti doplnit někdo na straně žalované nebo někdo z dobrovolníků, svévolně by totiž takový nonsens do žádosti neuvedla. Žalobkyně je státní příslušnicí Ruské federace, čímž se nikdy netajila. Narodila se v Kyrgyzstánu. Během pracovního pobytu jejího nynějšího manžela v Rusku, kam ho v té době doprovázela, se jim narodila dcera. Tehdejší ruské úřady odmítaly vydat žalobkyni rodný list pro dceru bez toho, aby přijaly obě ruské občanství, žalobkyně proto zcela nedobrovolně přijala pro sebe a dceru ruské občanství, aby mohla pro své dítě zajistit základní věci. Na Ukrajině žije žalobkyně se svým nynějším manželem již nejméně 20 let a neschvaluje invazi vojsk Ruské federace na území Ukrajiny.
5. V případě odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, žalobkyni hrozí podle jejího názoru závažná újma. Měla by se vrátit do Ruské federace, jejíž státní příslušnicí je.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Na Ukrajinu aktuálně není přístup státních příslušníků Ruské federace umožněn vůbec, a to ani v případě, že zde žijí jejich rodinní příslušníci. Při vyhoštění do Ruské federace by byla žalobkyně umístěna do některého z tzv. filtračních táborů, které jsou nechvalně proslulé porušováním základních lidských práv a svobod, proto, že žalobkyně v Rusku nemá absolutně žádné zázemí, protože v Ruské federaci hrozí žalobkyni postihy za to, že hledala útočiště v nepřátelské zemi, protože žalobkyně je zarytou odpůrkyní režimu v Ruské federaci, manželem žalobkyně je státní příslušník Ukrajiny a žalobkyně má na Ukrajině, tedy v nepřátelské zemi, trvalý pobyt.

6. Podle žalobkyně došlo k porušení práva zakotveného v čl. 14 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něhož cizinec může být vyhoštěn jen v případech stanovených zákonem. Toto právo bylo porušeno tím, že do žádosti někdo nesprávně uvedl nepravdivou informaci ohledně státní příslušnosti, čímž žalobkyni reálně hrozí vyhoštění bez zákonného důvodu. V případě, že by žalobkyně byla nucena odjet do Ruské federace hrozí jí podle jejího tvrzení porušení práva zakotveného v čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen ani podroben krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.
7. Dále podle žalobkyně rozhodnutí, kterým jí bylo odňato oprávnění k pobytu na území České republiky, je nepřiměřené okolnostem daného případu. Takový postup je mimo jiné i v rozporu se zásadou ochrany oprávněných zájmů a dobré víry, která je vyjádřena v § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, která ukládá správnímu orgánu povinnost šetřit “práva nabytá v dobré víře, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu”. Za práva nabytá v dobré víře pak lze označit situaci, kdy do žádosti o udělení zvláštního víza někdo nesprávně doplnil státní příslušnost žalobkyně.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že z předloženého správního spisu je patrné, že žádost žalobkyně o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 17. 3. 2022 je skutečně vyplněna rukou. Na tiskopisu jsou zjevně dva druhy písma, jedno osoby, která vyplňovala tiskopis jako žadatel, a potom policisty, který vízum za účelem strpění pobytu na území žalobkyni udělil. Rukou policisty je zjevně vypsána spisová značka žádosti a údaj o době, na kterou se dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu uděluje. Je tedy zřejmé, že se na vyplňování tiskopisu se žádným způsobem nepodílel pracovník policie. Podle žalovaného žalobkyně vyplnila údaj o své státní příslušnosti nepravdivě úmyslně. Z úmyslu ji totiž usvědčuje její pozdější jednání v souvislosti s prodlužováním dočasné ochrany. Žalobkyně k vyznačení štítku prodloužené dočasné ochrany dne 29. března 2023 žalovanému totiž také nepředložila cestovní pas. Totožnost prokazovala pouze průkazem o povolení k trvalému pobytu na Ukrajině. A právě zde si žalovaný povšimnul, že se nejedná o občanský průkaz občana Ukrajiny. Občanský průkaz občana Ukrajiny a průkaz o povolení k trvalému pobytu se od sebe provedením téměř neliší. Navíc se celou dobu svého pobytu na území musela prokazovat hraniční průvodkou se záznamem o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, na níž byla její státní příslušnost uvedena „UKR“. Svým podpisem na tiskopisu žádosti žalobkyně stvrdila, že veškeré informace, které do žádosti uvedla, jsou úplné a pravdivé.
9. Jde-li o tvrzení žalobkyně, že žalovanému, respektive policii, muselo být jasné, že je státní občankou Ruské federace, když jí bylo v minulosti uděleno krátkodobé vízum za účelem zaměstnání v České republice, informace o krátkodobých vízech nejsou součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Informačního systému cizinců, součástí tohoto systému jsou pouze informace o vstupu na území České republiky na toto vízum, které neobsahují ani fotografie.

10. Žalobkyně předložila žádost o udělení dlouhodobého víza, v níž byly uvedeny nepravdivé údaje stran jejího státního občanství, což byl rozhodující faktor při rozhodování o žádostech o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Již tímto byl beze zbytku naplněn důvod pro odnětí dočasné ochrany uvedený v § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně. To, že se nechal policista, který žádost vyřizoval, uvést v omyl údajem v žádosti a z důvodu podobnosti zaměnil předkládaný průkaz o povolení k trvalému pobytu za občanský průkaz občana Ukrajiny, podle žalovaného žalobkyni nezavazuje viny. Žalobkyni nesvědčí za výše popsanych okolností ani žádná dobrá víra. Pro naplnění důvodu pro odnětí dočasné ochrany uvedeného v § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně je nerozhodné, z jakého důvodu žalobkyně předložila žádost s nesprávným údajem o své státní příslušnosti. Rozhodné je, že uvedení nesprávného údaje vedlo k udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2023, č.j. 7 Azs 196/2023-22, že k naplnění důvodu pro odnětí dočasné ochrany zakotveného v § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně, není třeba úmyslu žadatele.
11. Podmínkou pro získání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které občanům Ukrajiny žalovaný před účinností zákona č. 65/2022 Sb. uděloval, byla existence překážky vycestování z území České republiky, spočívající v tom, že jediným státem, kam by z území České republiky Ukrajiny bylo možné vycestovat, byla Ukrajina, což zejména v té době, tamní situace bezpečně neumožňovala. Žalobkyně je občankou Ruské federace, již taková překážka automaticky nenastává a žalovaný by musel v případě, že by do tiskopisu žádosti uvedla, že je státní příslušnicí Ruské federace, žádost posuzovat zevrubně a zejména nikoliv na místě. Žalovaný by v takovém případě vyžadoval, aby žalobkyně skutečně tvrdila a podle možností též prokázala existenci překážky na vůli nezávislé, která by jí bránila vycestovat do Ruské federace. Jenže k tomu nedošlo.
12. Žalovaný žalobkyni napadeným rozhodnutím odnímá oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, nerozhoduje o jejím správním vyhoštění. Tím jí nebrání, aby případně získala jiné pobytové oprávnění (např. dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území), pokud by prokázala, že se nemůže na území Ruské federace vrátit. Ovšem tvrzení, která jsou součástí žaloby, nejsou nikterak individualizovaná a její obavy nejsou podloženy. Filtrační tábory Ruská federace zřizovala pro ukrajinské státní občany, které ruské okupační úřady evakovaly z ukrajinských území, která okupovala ruská armáda. Ovšem žalobkyně je státní příslušnicí Ruské federace, nikoliv Ukrajiny, takže je otázka, odkud se její přesvědčení bere. Navíc na Ukrajině ani neobývala v oblasti, kterou by ruské jednotky někdy okupovaly. Žalobkyně do žádosti uváděla, že pobývala v Mukačevu, tedy poblíž slovenských a maďarských hranic.
13. Dočasnou ochranu by žalovaný nepochybně mohl žalobkyni ponechat, pakliže by v jejím případě existovala překážka uvedená v § 179 odstavec 2 zákona o pobytu cizinců (zákon č. 326/1999 Sb.) a tedy žalobkyně by i nadále splňovala podmínky pro udělení dočasné ochrany, byť ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Tím, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by naznačovala, že by se žalobkyně mohla týkat překážka v § 179 odstavec 2 zákona o pobytu cizinců, nemohl žalovaný vést v napadeném rozhodnutí úvahu ani v tomto směru. Ostatně ani z obsahu podané žaloby nevyplývá, že by taková překážka

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

existovala. Žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, která by mohla založit důvodnou obavu, že jí reálně hrozí nebezpečí popsaná v čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě návratu do Ruské federace. Jak vyplývá z dikce § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, tato překážka existuje pouze tam, kde je nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoliv tam, kde nastat nemusí nebo může nastat jedině v případě přidružení jiných okolností, které nelze dopředu předjímat. Žalobkyně nikdy netvrdila ani nedokládala, že by se věnovala nějakým politickým aktivitám, že by své názory projevovala veřejně, pouze akcentuje krajně nepravděpodobný scénář, který by se v případě jejího návratu do Ruské federace odehrál.

14. V replice žalobkyně uvedla, že v roce 2002 se na území Ruska narodila její dcera Margarita Shekimbaeva. V této době jsem byla nucena přijmout ruské občanství, abych zajistila dceři nárok na zdravotní péči a školní docházku. Od roku 2011 žijí s manželem na Ukrajině. Od roku 2019 žalobkyně opakovaně legálně pracovala v ČR, vždy po dobu třech měsíců. Těsně před válkou v lednu 2022 na Ukrajině požádala o krátkodobý pobyt v ČR, a cestovní pas proto měla na vízovém centru. Před vyřízení žádosti musela vycestovat z Ukrajiny z důvodu vypuknutí války (březen 2022) bez pasu, pouze s UKR trvalou kartou. Při vyplňování žádosti o dočasnou ochranu z jazykových důvodů využila služby dobrovolnice, která uvedla informace na základě předloženého v dokumentu Bohužel si žalobkyně nevšimla nesprávného uvedení státní příslušnosti a žádost podepsala. Tento omyl vyplynul z jazykové bariéry, nikoliv z úmyslu. Dokladem toho je online žádost z dubna 2023 o prodloužení dočasné ochrany, kterou vyplňovala osobně a uvedla pravdivé informace. Žalobkyně dále uváděla, že od roku 2011 měla možnost změny občanství, ale nespatořovala v tom nutnost. Karta trvalého pobytu na Ukrajině jí a její dceři zajišťovala stejné nároky jako občanům UKR. Nikdy by ji nenapadlo, že Rusko napadne zemi, kde s manželem žili.
15. Žalobkyně v replice tvrdila, že podle internetové stránky <https://frs.gov.cz> splňuje kritéria bodů 2 i 4 k získání dočasné ochrany, neboť nárok na ni mají podle zákonů České republiky také cizinci ze třetích zemí, kterým byla před datem 24. února 2022 na Ukrajině poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana., a dále cizinci, kteří byli ke dni 24. února 2022 držiteli platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a jejich vycestování do státu, jehož jsou státním občanem, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
16. Žalobkyně v replice zopakovala, že v Rusku nemá žádné zázemí a nikoho tam nezná. Vzhledem k tomu, že se nemůže vrátit do Ruska, jelikož tato země zaútočila na Ukrajinu a páchá tam teroristické činy, na Ukrajině již 2 roky probíhá totální válka, nemůže se vrátit do té země, která zabíjí civilisty z Ukrajiny a ubližuje i její rodině, tam bydlí manžel. V ČR má již přátele a pokud jí bude uděleno vízum strpění, bude mít i zaměstnání.
17. O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobkyně se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.
18. Žalobu soud neshledal důvodnou.
19. Ze skutkových okolností je zřejmé, že žalobkyně podepsala a podala jediný tiskopis žádosti o poskytnutí dočasné ochrany, který je součástí správního spisu, a proto dle názoru soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí okolnost, že žalovaný neoznačil tuto žádost datem či číslem listu spisu, pouze sp. zn. žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že by žalovaný vycházel pouze ze skutečností, které jsou v neprospěch žalobkyně a že by nebylo prokázáno splnění podmínek ust. § 9 odst. 2 písm. b) zák. č. 221/2003 Sb. Dle tohoto ust. § 9 odst. 2 písm. b) zák. č. 221/2003 Sb. oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany může být odepřeno, jestliže žadatel o poskytnutí dočasné ochrany uvedl nepravdivé údaje nebo zamlčel skutečnosti podstatné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Podle § 10 odst. 2 téhož zák. č. 221/2003 Sb. oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany lze odejmout, pokud byl zjištěn důvod, pro který může být odepřeno oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle § 9 odst. 2 a 3.
21. Z napadeného rozhodnutí jsou seznatelné důvody, které vedly správní orgán k závěru o nutnosti odejmout žalobkyni oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany. Podle napadeného rozhodnutí “účastnice řízení v tiskopisu žádosti o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., vedené pod sp. zn. SCP-85366/SU-2022., uvedla, že je státní příslušnicí Ukrajiny.” Z této citace je nepochybné splnění podmínek pro možnost odejmutí oprávnění k pobytu. Není podstatné, zda žalobkyni pomáhala dobrovolnice s vyplňováním tiskopisu, rozhodující je skutečnost, že žalobkyně žádost podepsala, tedy stvrdila ji svým podpisem, ani neuvedla do formuláře, že obsahu listiny nerozumí.
22. Žalovaný odůvodnil nutnost odejmout oprávnění k pobytu tím, že se jednalo o specifický zrychlený postup získání oprávnění k pobytu určený výhradně pro státní příslušníky Ukrajiny. Pokud by bylo ponecháno tímto způsobem získané oprávnění k pobytu žalobkyni jakožto občance jiného státu, jednalo by se o postup zcela odlišný, než jakému jsou podrobeni ostatní cizinci, tudíž by správní orgány postupovaly jinak než v obdobných věcech, kdy jsou žádosti cizinců podrobně přezkoumávány. Tento důvod lze podle názoru soudu akceptovat, a rozhodnutí tak dle názoru soudu není nepřiměřené.
23. Naopak není důvodné tvrzení žalobkyně, že by správní orgán v jejím případě nešetřil nabytá práva v dobré víře, neboť jak správně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření, žalobkyně uváděním zcela nepravdivého údaje o své státní příslušnosti nemohla nabýt žádné právo v dobré víře.
24. Soud neshledal důvodným žalobní tvrzení o porušení k čl. 14 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něhož cizinec může být vyhoštěn jen v případech stanovených zákonem, neboť v daném případě se nejedná o vyhoštění, tedy o stanovení povinnosti opustit ve stanovené lhůtě území členských států EU spolu se zákazem opětovného vstupu na území po určitou dobu. Žalobkyně nebyla vyhoštěna v rozporu se zákonem. Správní orgán uvedl, že žalobkyně může dokonce podat novou žádost o vízum za účelem strpění či požádat o nějaký druh pobytu na území, nicméně pouze jako občanka Ruské federace.
25. Žaloba dále obsahuje tvrzení žalobkyně, že pokud by byla nucena odjet do Ruské federace, hrozí jí podle jejího tvrzení závažná újma, zejména v podobě pobytu ve filtračním táboře, a porušení práva zakotveného v čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen ani podroben krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Žalobkyně tyto obavy dovozuje ze skutečností, že v Rusku nemá žádné zázemí, že je údajně zarytou odpůrkyní režimu v Ruské federaci, že manželem žalobkyně je státní příslušník Ukrajiny a že žalobkyně má na Ukrajině trvalý pobyt.
26. K tomu soud především uvádí, že z napadeného rozhodnutí také plyne, že žalobkyně byla poučena podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a navrhnout jejich doplnění, ale této možnosti se rozhodla nevyužít. Žalovaný se tak mohl ve svém rozhodnutí zabývat pouze skutečnostmi, které mohl zjistit z písemných podkladů. Nelze mu přičítat k tíži, že se nezabýval tvrzeními, která jsou obsažena poprvé v žalobě.

27. Nadto soud dodává, že dle názoru soudu ze skutečností předkládaných žalobkyní, kdy žalobkyně pouze obecně vyjadřuje nesouhlas s režimem v Ruské federaci, z tohoto samo o sobě nelze dovodit reálné nebezpečí vážné újmy pro žalobkyni, ani ve spojení s okolností, že žalobkyně má úředně hlášený trvalý pobyt v jiné zemi, než které je občankou.
28. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že nárok na dočasnou ochranu v ČR mají i cizinci ze třetích zemí, kterým byla před datem 24. února 2022 na Ukrajině poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana, do této kategorie žalobkyně nespadá, neboť jí v uvedeném období nebyla poskytnuta mezinárodní nebo odpovídající vnitrostátní ochrany, nýbrž pobývala na Ukrajině na základě jiného institutu, a to trvalého pobytu.
29. Ohledně cizinců, kteří byli ke dni 24. února 2022 držiteli platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a jejich vycestování do státu, jehož jsou státním občanem, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, soud odkazuje na své výše uvedené závěry o tom, že z dosavadních tvrzení žalobkyně nelze dovodit hrozbu závažné újmy či skutečného nebezpečí ve smyslu cit. ust. zákona č. 326/1999 Sb.
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. července 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.